

De drie grote feesten

Deuteronomium 16:1-17

Dit hoofdstuk brengt het volk in verbinding met de troon van de Heer in Jeruzalem. Dat gebeurt door middel van plechtigheden waarbij Hij Zich omringt met Zijn volk. Zij zijn gezegend en gelukkig door de bevrijding die Hij hun onder Zijn regering gegeven heeft. We zien hier drie plechtige feesten: het Pascha, het Pinksterfeest en het Loofhuttenfeest. Het karakter van ieder van deze feesten geeft aanleiding tot enkele opmerkingen.

Het **Pascha** herinnert aan de bevrijding - de bevrijding van de slavernij in Egypte onder zonde en satan. Het ongezuurde brood was hier het 'brood der ellende'. De kennis van Christus of de toepassing van Christus op het hart is wel verbonden met bevrijding en behoudenis, maar het heeft toch altijd iets bitters in zich als ze de vorm van berouw aanneemt. En dat is het geval als je terug denkt aan je eigen bevrijding.

Het gaat hier niet om vreugde. Met haast is men uitgetrokken, door de machtige arm van God. En als men blij is, dan is het alleen omdat men ontkomen is, terwijl men voelt dat het alleen door de kracht van God is en men zich bewust is van de toestand die dit alles noodzakelijk maakte. Ze aten het 's nachts en iedereen ging 's morgens terug naar zijn tent. Ze gingen naar huis met het besef van de goedheid van God, met het besef dat dit een bevrijding was van het kwaad waarin ze door hun eigen schuld en tot hun eigen verderf gekomen waren.

In het berouw en de bevrijding van de macht van het kwaad wordt de heiligheid voorgesteld. Heiligheid in de vorm van bewustzijn en veroordeling van de zonde. Dit was een verplichting. Ze wagen het daarom niet om ook maar een klein beetje te volharden in het kwaad. Ze werden gedood als er zuurdeeg in hun huizen gevonden werd.

Maar deze heiligheid is tegelijk ook een reden van blijdschap voor de verlostten. Ze waren verplicht het feest te houden op de plaats die de Heer zou kiezen om daar Zijn Naam te laten wonen. God vergaderde het volk rondom Zijn woonplaats en bracht het in verbinding met Zijn Naam en met Zichzelf. Hun karakter als volk en al hun plechtigheden waren verbonden met de dienst van de Heer. Dat was een verdere beveiliging tegen de afgodendienst (vs. 5-7).

Nadat er zeven weken voorbij gegaan waren moest het volk weer rondom de Heer samenkomen voor het **Pinksterfeest**. Ze telden zeven weken vanaf het tijdstip dat men begon met de sikkel te slaan in het staande koren, dus zeven weken vanaf de dag dat men begon de vrucht van het beloofde land te oogsten. Ze wachtten op de volmaakte tijd van Gods werk.

Wat dit feest in de eerste plaats kenmerkte was dat iedereen een vrijwillig offer bracht in overeenstemming met de zegen waarmee zijn God hem gezegend had. Dit type stelt ons de Heilige Geest voor en de zegen die uit Hem voortvloeit. Het gaat hier niet alleen om verlossing, maar om de kracht van de dingen die er het resultaat van zijn. Maar niet ten volle; want het waren maar *eerstelingen* die God werden aangeboden.

De aanbieding van deze eerstelingen aan God is het gevolg van de kracht van de Heilige

Geest. Ze zijn in het begin het overblijfsel van Israël, historisch gezien, op de grondslag van de verlossing en van het nieuwe verbond; maar in feite wordt de Gemeente zelf de eerstelingen van de schepping van God. Maar wat dit feest kenmerkt is het gevolg dat voortgebracht wordt door de Heilige Geest, het gevolg van Zijn tegenwoordigheid in het algemeen. Bij het Pascha wordt niets gezegd over vrijwillige offers; ze aten het met haast en gingen daarna naar huis terug. Maar de Heilige Geest heeft ons vernieuwde hart gewillig gemaakt; en hoe meer wij genieten van de vruchten van de belofte en van de zegen van de Geest van God, kan ons hart aan God de eerstelingen teruggeven van alles wat Hij ons gegeven heeft.

Vervolgens zien we wat altijd gepaard gaat met deze vrijwillige vrucht van de Heilige Geest. Ze moesten *vrolijk zijn* in de tegenwoordigheid van de Heer hun God. De vruchten van genade en van de Geest manifesteren zich in vreugde en in genade. Zegen manifesteert zich in de geest van zegen, in de vreugde en het welgevallen van de genade. Wat een heerlijke en kostbare resultaten! Vreugde en het verlangen naar vreugde voor anderen vloeien altijd voort uit de genade, gekend volgens de kracht van de Geest van God.

Zo moesten zowel degene die aanbad, zijn zoon, zijn dochter, zijn dienstknecht, zijn dienstmaagd als de Leviet in zijn poorten, de vreemdeling, de wees en de weduwe zich *samen verblijden op de plaats die de Heer had uitgekozen* om daar Zijn Naam te doen wonen. God omringde Zichzelf met vreugde, de vrucht van de genade en van Zijn zegen.

De herinnering dat ze zelf slaven waren geweest moest hun hart raken en het gedrag van de Israëlieten beïnvloeden. En door het besef van de genade die hen verlost had toen ze in die toestand waren, moesten ze zich in genade leren gedragen ten opzichte van hun eigen slaven. Tegelijkertijd worden ze vermaand de inzettingen van de Heer te houden en te doen. Want de tegenwoordigheid van de Heilige Geest geeft vreugde. Maar het bewerkt ook waakzaamheid en gehoorzaamheid. Wij genieten het onderpand en de eerstelingen voor het aangezicht van God, maar we zijn nog steeds hier op aarde, waar deze waakzaamheid en zelfbeheersing noodzakelijk zijn.

Het Loofhuttenfeest

Als de inzameling van de dorsvloer en van de wijnpers geëindigd was kwam het Loofhuttenfeest. Dat wil zeggen: dit feest kwam nadat God de Zijnen bijeenvergaderd en in Zijn schuur geborgen had en Zijn vijanden in de wijnpers getreden had. Het tegenbeeld van dit feest is ongetwijfeld nog niet op aarde zichtbaar geworden.

Hoewel nog niet alle gevolgen van het Pascha en van het Pinksterfeest vervuld zijn, zijn ze toch vervuld wat betreft de gebeurtenissen die er door aangeduid worden (verlossing en de uitstorting van de Heilige Geest). Maar het Loofhuttenfeest is tot nu toe nog niet vervuld.

Dit zal plaats vinden als Israël het gevolg van Gods belofte volkomen genieten zal, nadat ze zijn hersteld in hun land na het eind van de bedeling van de Gemeente. Daarom wordt de vreugde op de voorgrond gesteld, terwijl in het Pinksterfeest het vrijwillige offer het eerst kwam. Dit feest moest zeven opeenvolgende dagen lang gehouden worden. Het is vreugde, volle en volmaakte vreugde; niet volgens de maat van de zegen, maar omdat God hen gezegend had in al het werk van hun handen. Daarom moesten ze zich zeker verblijden.

De geest van die dag van vreugde kennen wij nu al, hoewel de vervulling ervan nog niet heeft plaatsgevonden. Er is een vreugde die zich in ons openbaart als gevolg van de aanwezigheid van de Heilige Geest. Voor die vreugde is waakzaamheid nodig en een wandel op de smalle weg. Daarin versterkt de herinnering aan onze vroegere toestand onze geest van genade ten opzichte van anderen. De tegenwoordigheid van de Heer is bijzonder kenmerkend.

Er is ook nu al een vreugde die we mogen kennen, hoewel het Loofhuttenfeest nog toekomstig is - een vreugde in verbinding met de tijd van rust, als ons aardse werk gedaan zal zijn, we niet langer waakzaam hoeven te zijn en geen last meer zullen hebben van de herinnering aan onze eigen ellende om ons ertoe aan te sporen onze zegeningen met anderen te delen. Het feest zelf zal voldoende zijn om iedereen blij te maken: 'U zult vrolijk zijn op uw feest'.

J.N. Darby